

ριζόμενος μετὰ δύο συντρόφων τὸ μονοπώλιον τῆς ἀμαυρωθείσης λάμπειώς του.

Ἐκεῖθεν ἀπήλθομεν εἰς τὸν Ἅγιον Βασιλάμ, ὑψόμενον καθ' ὅμοιον τρόπον ἐπὶ γείτονος ἀλλ' ἔτι μᾶλλον μεμονωμένου κώνου, τοῦ ὁποῖου καλύπτει ὅλην τὴν κορυφήν. Τὸ πάλαι ὑπῆρχε γέφυρα ζευγνύουσα τὸ χάσμα, τὸ χωρίζον ἀπὸ τῆς γῆς τὸν βράχον τοῦτον· ἀλλ' ἡ γέφυρα κατεστράφη, καὶ ἡ ἄνοδος τανῦν γίνεται μόνον ἢ διὰ τῆς συσκευῆς τῶν ἠνωμένων κλιμάκων, ἧτις εἶνε ἐνταῦθα μακροτέρα ἀλλ' ὀλιγώτερον κραδαιομένη παρὰ ἐν τῇ Μεταμορφώσει, ἢ διὰ κάλω καὶ δικτύου, τὰ

νατος τοῦ ἠγιασμένου Ἐφραίμ, οὗ ἡ ἐκ τοῦ προσκαίρου κόσμου ἀναχώρησις φαίνεται ὅτι εἶχε μάρτυρας μεγάλην ὁμήγυριν θαυμαστῶν, ζωγραφεῖται ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ ἀργυροῦν πυξίον περιέχει ὅτι δὲν εἶμι ἀρμόδιος ν' ἀρνηθῶ ὅτι εἶνε ἡ γνησία χεὶρ τοῦ μεγάλου Χρυσοστόμου.

Ἐδῶ, ὡς καὶ ἐν τῇ Μεταμορφώσει, ἠμείψαμεν τὴν φιλοξενίαν τῶν μοναχῶν ρίψαντες χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸ κιβώτιον τῶν ἐλεῶν τῆς ἐκκλησίας, ἐξ οὗ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τάχιστα ἐξήχθη ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων. Βιβλίον διὰ τοῦς ἐπισκέπτας δὲν ἐφάνη ποῦ, ἀλλ' ὁ σεβασμιώτερος

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΔΙ' ΟΥ ΑΝΑΣΥΡΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΚΤΥΟΝ

ὁποῖα κατέρχονται ἀπὸ μεγαλειτέρου ὕψους, ὑπολογιζομένου παρὰ τοῦ Κούστωκος εἰς 222 πόδας, ἀλλ' ἀναριθμαζομένου ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ μας εἰς πόδας 340. Ἡ ἄνοδος ἢ κἀνοδος διήρκεσεν ἐνταῦθα τὸ διπλοῦν, ἧτοι τρεῖς λεπτά, καὶ ἡ μεταρσίωσις ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρει σκοτοδίνην εἰς ἀσθενῆ κεφαλὴν.

Ἐῶμεν δύο μόνον μοναχοὺς ἐν τῷ Ἅγιῳ Βασιλάμ, τοῦ ἠγουμένου ἀπόντος· καὶ ὁ εἰς τούτων, ἐὰν εἶχεν ὅλας τὰς μοναστικὰς ἀρετάς, ὑπερδὲν εἶμι εἰς θέσιν ν' ἀρνηθῶ, τοῦλάχιστον τὰς ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸ πρόσωπόν του. Ἡ ὄψις τῶν δύο τούτων τελευταίων ἐπιζώντων κληρονόμων τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἶνε ὡς ἀπομάχων φυλακτόντων σταθμὸν τινα ἐγκαταλειμμένον, διότι τὸ μοναστήριον των βάνει κατεριπούμενον. Οὐχ ἧττον δύο κληροῖ με ἄνη καὶ ὁπωροφόρα δένδρα καὶ κυπαρίστους παρέχουσιν ἀκόμη αὐτῷ ὄψιν, ἧς τὰ ἄλλα στεροῦνται, ἐνῶ ἐκ κεντρικῆς τινος στοῦς μεγαλοπρεπῆς ἀνοίγεται θέα ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τὴν κοιλάδα. Ἡ ἐκκλησία λάμπει ὀλιγώτερον ἢ ἡ τῆς Μεταμορφώσεως· ἀλλ' ὁ θά-

τῶν δύο μοναχῶν διακκῶς ἐπεθύμει νὰ ἐγγράψωμεν τὰ ὄνόματά μας ἐν βιβλίῳ περιέχοντι τοὺς ἐπισήμους καταλόγους τῶν πρώην διαλαμψάντων ἐν τῇ Μονῇ πατέρων. Τὴν βεβήλωσιν ταύτην ἀπεποιήθημεν νὰ διαπράξωμεν καὶ, ἐμπιστευθέντες καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ δικτύου, ἠωρήθημεν ὑπερ τὸν κορημόν, καὶ κατέδημεν μετὰ παρηγόρου ἀκριβοῦς εἰς γρηγορὰς πέδον.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΗΛΙΚΙΑ ΔΕΝΔΡΩΝ

Τί εἶνε τὸ γῆρας τοῦ κόρακος ἢ τῆς χελώνης, παραβαλλόμενον πρὸς τὸ τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν δένδρων; Εἰς τὸ χωρίον Villars-en-Moing, πλησίον τῆς πόλεως Μοράτ, ὑπάρχει φιλόρα, ἧτις ἦτο δένδρον ὀνομαστὸν ἤδη, ὅτε ἐγένετο ἡ μεταξὺ τῶν Ἐλβετῶν καὶ τοῦ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ μάχη, δηλαδὴ εἰς τὰ 1476. Κατὰ δὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς εἰδημόνων, τὸ δένδρον τοῦτο εἶχε τότε ἡλικίαν 500 ἐτῶν. Ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων βεβαιεῖται ὅτι ἄλλη

φιλόρα, εύρισκομένην εἰς τὴν Neustadt τῆς Βυρτεμβέργης, ἦτο δένδρον ἤδη ἀξιοπαρατήρητον εἰς τὰ 1226. Κατὰ τὴν γνώμην ὅμως βοτανικῶν ἔχει ἡλικίαν πλέον τῶν 8 αἰώνων. Εἰς τὸ Tamworth ὑπάρχει καστανά, ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς ὄριον ὅταν ὁ βασιλεὺς Στέφανος ἀνέβη τὸν θρόνον εἰς τὰ 1135. Εἰς ὕψος 5 ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ὁ κορμὸς ἔχει περιφέρειαν 52 ποδῶν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ ἐορτάσῃ τὴν χιλιετηρίδα του. Πλησίον τῆς Saintes ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει δρυς ἔτι γηραιότερα, διότι ἔχει περιφέρειαν σχεδὸν 94 ποδῶν πλησίον τοῦ ἐδάφους. Ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ δένδρου τοῦτου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἠριθμήθησαν 2000 ἐνιαύσιοι δακτύλιοι, ὥστε ἔχει ἡλικίαν 2000 ἐτῶν. Εἶνε ἴσως ὁ πατριάρχης τῶν δασῶν τῆς Εὐρώπης. Καὶ ὅμως ὑπάρχει εἰς τὰ Σόνιμα τῆς Λομβαρδίας κυπάρισσος, περὶ τῆς ὁποίας ἐπίσημοι βοτανικοὶ κλίνουν νὰ πιστεύσωσι τὴν παράδοσιν τῶν κατοίκων, ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ

Τὸ ὑψηλότερον μονίμως κατοικημένον μέρος τῆς γῆς εἶνε ἡ Βουδικὴ μονὴ Χάινε εἰς τὸ Τίβετ. Αὕτη κεῖται σχεδὸν 16,000 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ Γάλερα, σταθμὸς σιδηροδρόμου ἐν Περουβίᾳ, ὅστις κεῖται 15,735 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος κατασκευάζεται σύραγξ διερχομένη τὰ ὄρη καὶ ἔχουσα μῆκος 3,847 ποδῶν.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ὁ γνωστὸς ἐκείνους μανδρόσκυλος, ὅστις ἠκολούθησεν εἰς Ἄρταν τὸν βασιλέα Γεώργιον, ὅτε μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν προσαρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, δὲν ζῆ πλέον. Ἐτελεύτησε πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ ὑψηλοῦ κυρίου του τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ τῆς Σφακτηρίας προσωρμισμένης ἐν τῷ λιμένι Πατρῶν. Τόσον δὲ ἦτο ἀγαπητὸς εἰς τὸν Βασιλέα, ὥστε ἐν ἀρχῇ ἀπέκρουσαν τὸν θάνατόν του κατὰ διαταγὴν τῆς Βασιλείσσης, ἣτις δὲν ἐπέθυμε τὸ θλιβερὸν συμβῆν νὰ γνωσθῆ εἰς τὴν Α. Μ. ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς. Ἀλλὰ τὴν νύκτα περὶ τὴν 10ην ὥραν ὁ Βασιλεὺς ἐνουμήθη τὸν πιστὸν Του σύντροφον καὶ τὸν ἀνεξήτησε. Τότε δὲ ἀνηγγέλη πρὸς Αὐτὸν ὅτι ἀπέθανεν.

Ὁ μανδρόσκυλος, ὁ ἐπιληθὴς Μῶψ διὰ τοὺς ὄρους, ὅς οὖς περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Βασιλέως, αὐτοβούλως ἠκολούθησας Αὐτὸν, ἀπέλαυεν ἰδιαιτέρας ὄλων εὐνοίας. Ὁ Βασιλεὺς ποτὲ δὲν τὸν ἀπεχωρίζετο, καὶ τὴν νύκτα δὲ ἀκόμη ἐκοιμᾶτο παρὰ τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα.

Μίαν μόνον φορὰν πρὸ 5—6 ἐτῶν κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Βασιλέως παρεπλανήθη καὶ ἐχάθη. Ἐτέθησαν δὲ τότε εἰς κίνησιν ὅλοι αἱ Ἀρχαὶ καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνακτόρων πρὸς ἀνεύρεσίν του.

Εἰς χωροφύλαξ μάλιστα. Ἰδὼν καθ' ὅδον σκύλον ἐμοιάζοντα τὸν Μῶψ καὶ σπεύσας νὰ τὸν συλλάβῃ, κατεπατήθη ὑπὸ ἀμάξης καὶ ἔμεινε κλινήρης ἐπὶ δύο μῆνας. ἔπειτα δὲ προσελήθη ὡς θυρωρὸν εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν, ἀμειψθεὶς διὰ τὴν προθυμίαν του.

Ὁ Μῶψ ἦτο ἰδιαιτέρας σαλπιστῆς τοῦ Βασιλέως, ἐκ τῶν ὑλακῶν του τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνακτόρων ἐνόησε ὅτι ἡ Α. Μ. δὲν εἶνε μακρὰν.

Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον ἀπέθανεν ἐκ γηρατειῶν ὁ ταλαίπωρος, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν κατετυραννήθη ὑπὸ ὀδυνηροτάτων ρευματισμῶν.

Φῶς καὶ ζῶη

Βοτανικαὶ ὁμιλίαι

Δ'.

Θεομαντικά, λάμπουσαι καὶ χημικαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. — Αἱ χημικαὶ ἀκτίνες κανονίζουσι τὴν διεύθυνσιν τῆς αὐξήσεως. — Πειράματα ἐπὶ τῶν φυσιολογικῶν ἐνεργειῶν τῶν χρωμάτων. — Αἱ λάμπουσαι ἀκτίνες παρὰ τοῦσι χλωροφύλλῃν καὶ κατεργάζονται τὰς ἀκατεργάστους οὐσίας εἰς κυτταρικές. — Ἀπὸ τὰς θεομαντικὰς ἀκτίνας ἐξαρτῶνται αἱ λειτουργίαι τῆς ἀναπνοῆς, τῆς ἐναλλαγῆς τῶν οὐσιῶν, τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν κυττάρων, τῆς αὐξήσεως.

Αἱ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἔρουναι ἐπὶ τῶν δυνάμεων, δι' ὧν ὁ ἥλιος ἐνεργεῖ εἰς τὰ φυτὰ, ἐβεβαίωσαν ἀξιοσημεῖωτα γεγονότα. Διαγιγνώσκωμεν εἰς τὸν ἥλιον ἀνεξάντητον ζωοποιὸν δύναμιν, δύναμιν ἣτις κατὰ πρῶτον ἐκδηλοῦται θέτουσα εἰς δόνησιν (δονητικὴν κίνησιν) τὰ μόρια τῆς ἀτμοσφαιράς. Αἱ δονήσεις αὗται μεταδίδονται εἰς τὸ σύμπαν διὰ κυκλικῶν κυμάνσεων ἐπ' ἄπειρον εὐρυνομένων. Ὅπως ἡ δύναμις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἐν τῷ σύρματι τῶν τηλεγράφων μεταδίδεται εἰς ἀπομεμακρυσμένας χώρας, οὕτω καὶ εἰς τὴν γῆν φέρεται διὰ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων ἐλάχιστον μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποion ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν αἰσθάνεται ὡς φῶς εἶναι δονήσεις, αἵτινες ἕνεκα τῆς μεγίστης αὐτῶν ταχύτητος διαφέρουσι ἀπὸ τὰς δονήσεις, αἱ ὁποῖαι ὡς ἡχοὶ φθάνουσι εἰς τὸ οὖς ἡμῶν. Ὁ ἥλιος πέμπει εἰς τὸ σύμπαν ἀκαταπαύτως ἀναριθμήτους φωτεινὰς δονήσεις λίαν διαφόρων βαθμῶν ταχύτητος. Ὅταν αὗται ἡμῶν πέσωσι εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν, προκαλοῦσιν ἐν ἡμῖν τὴν αἴσθησιν τοῦ λευκοῦ φωτός, καθ' ὃν τρόπον περίπου οἱ διάφοροι τόνοι, τοὺς ὁποίους ἡ ὀρχήστρα συγχρόνως ἐκπέμπει διὰ τῶν ὀργάνων αὐτῆς, συγχωνεύονται εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀκούοντος εἰς ἓνα κοινὸν τόνον. Ὡς ἐκ τούτου τὸ λευκὸν φῶς πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς μία συμφωνία προερχομένη ἀπὸ τὴν σύγχρονον αἴσθησιν διαφόρων φωτεινῶν τόνων. Ὅπως δὲ ὁ μουσικὸς οἰκονομῆται συμφωνίαν δύναται νὰ διαλύσῃ εἰς τοὺς μερικοὺς αὐτῆς τόνους, τοὺς ὁποίους ὁ ἀδαῆς ὡς ἓνα ἐν συνόλω τόνον ἀντιλαμβάνεται, οὕτω δύναται καὶ ὁ φυσικὸς μὲ τὴν βοήθειαν ὑελίνου πρίσματος νὰ διαλύσῃ τὸ σύνολον τοῦ λευκοῦ φωτός εἰς χωριστοὺς φωτεινοὺς τόνους ἢ χρώματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἐρυθρὸν, τὸ κίτρινον καὶ τὸ κυανοῦν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι ὡς ἀρχικοὶ τόνοι. Ὅπως ὁ ὑψηλότερος τόνος μιᾶς διὰ πاصῶν (δικτάβας) διακρίνεται ἀπὸ τὸν βαθύτερον μόνον διὰ τῶν τα-